

Sygn. akt III Cz 29/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędziowie: SO Anna Hajda

SR (del.) Ewa Buczek – Fidyka

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o świadczenie pieniężne – w przedmiocie rozpoznania skargi dłużnika na postanowienie Komornik Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w W. P. B. (1) z dnia 24 czerwca 2014 r., w sprawie sygn. akt Km 3780/14

na skutek zażalenia Komornika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt II Co 3829/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda

Sygn. akt III Cz 29/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach w postanowieniu z dnia 14 15 2014r. uchylił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy- woli w W. P. B. (2) wydane w sprawie o sygn. akt Km 3780/14 w części obciążającej dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego w postaci opłaty stosunkowej ustalonej na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 31.919,30zł oraz zasądził od wierzyciela na rzecz dłużnika kwotę 100zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą na czynności komornika sądowego, uznając, że w doktrynie i orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, iż niezależnie o zastosowanego sposobu egzekucji suma opłat pobranych przy skutecznej egzekucji nie może przekraczać opłaty maksymalnej przewidzianej przez ustawodawcę.

Orzeczenie zaskarżył Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy- woli w W. P. B. (2), który wnosił o jego uchylenie.

Zarzucił, że przy ferowaniu orzeczenia naruszono regulacje:

- art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez przyjęcie

z naruszeniem przepisów prawa, iż opłata pobrana przez komornika stanowiła dwukrotność opłaty maksymalnej, czyli wyższej niż przewidziana w ust. 1 art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, podczas gdy maksymalna opłata egzekucyjna wynosi 95.787,90zł, a takowa nic została w mniejszym postępowaniu pobrana,

- art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji poprzez nieuzasadnione pozbawienie organu egzekucyjnego opłaty stosunkowej pobranej zgodnie tym przepisem w wysokości 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie z naruszeniem zasady wszechstronnej oceny dowodów oraz w sposób sprzeczny ze zgromadzonym materiałem dowodowym, że maksymalna opłata w niniejszej sprawie została już pobrana, podczas gdy analiza akt przedmiotowego postępowania egzekucyjnego prowadzi do przeciwnego wniosku.

W uzasadnieniu zażalenia między innymi podnosił, że maksymalna opłata ustalona na podstawie art. 49 ust. 1 zd. 1 ustawy o komornikach sądowych wynosi 95.757,90zł a w piśmiennictwie jest wyrażony pogląd, iż suma opłat nic może przekroczyć górnej granicy trzydziestokrotności przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Ponadto podnosił, że w przedmiotowym stanie faktycznym nie można stosować ograniczenia wynikającego z opłaty maksymalnej w wypadku rachunku bankowego, bowiem nie można zastosować ograniczenia wynikającego z opłaty maksymalnej w wypadku egzekucji z rachunku bankowego, bowiem postępowanie zostało umorzone, natomiast nie można choćby z dużą dozą prawdopodobieństwa - stwierdzić, czy egzekucja nie byłaby prowadzona z innych składników majątku dłużnika, tym bardziej z uwagi na fakt, iż w toku postępowania zajęto również wierzytelności dłużnej spółki. Podnosił także, że realizacja zajęcia rachunku bankowego nic doprowadziła do zrealizowania całości obowiązku objętego tytułem wykonawczym, zatem egzekucja nadal mogła być prowadzona z całości obowiązku objętego tytułem wykonawczym

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Istota zagadnienia leżącego u podstaw oceny prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia Komornika sprowadza się do odpowiedzi na pytania: czy w przypadku - tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie - wyegzekwowania tylko części należności i umorzenia postępowania egzekucyjnego w pozostałej części i co za tym idzie istnienia formalnych podstaw do pobrania dwóch opłat egzekucyjnych liczonych od wartości wyegzekwowanego świadczenia (art. 49 ust 1) i wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania (art. 49 ust. 2), suma tych opłat nic może przekroczyć maksymalnej wysokości opłaty ustalonej dla każdej z tych opłat oraz czy górną granicą sumy tych opłat jest najwyższa maksymalna wysokość jednej z tych opłat czy też jak chce lego zażalenie - najwyższa maksymalna wysokość opłaty przewidzianej dla egzekucji świadczeń pieniężnych w' ustawie o komornikach sądowych i egzekucji (trzydziestokrotność przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego).

Prawodawca regulując w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji sposób i wysokość pobierania opłat tymi zagadnieniami się nie zajmował, pozostawiając ich rozwiązanie judykaturze i doktrynie prawa.

Literalne brzmienia przywołanych powyżej regulacji zdaje się przemawiać za tym, iż stawki maksymalne zostały przewidziane dla każdej z opłat z osobna, co przemawiało by za tym, iż w ocenianej sytuacji należałoby pobrać - tak jak uczyniono to w zaskarżonym postanowieniu Komornika - dwie odrębne opłaty, każdą w maksymalnej wysokości ustalonej dla danej opłaty.

Takie rozwiązanie pozostawałoby jednak w sprzeczności z ratio legis wprowadzonych ograniczeń w wysokości omawianych opłat, polegającym na tym, że ograniczenia te miały zapobiegać nadmiernemu obciążaniu dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego, tylko z tego powodu, iż wysokość egzekwowanych świadczeń była znaczna.

Równocześnie przyjęcie takiego rozwiązania pro wsadziłaby do powstania sytuacji, gdy w przypadku przeprowadzonej w pełni skutecznej egzekucji opłata stosunkowa byłaby niższa od sumy opłat stosunkowych pobieranych w przypadku egzekucji tylko w części skutecznej, co równocześnie stwarzało by pole do możliwości powstania nadużyć ze strony

wierzycieli i komorników, gdyż Ci pierwsi mogliby dążyć do rozdrabniania egzekucji na części w celu szykowania w ten sposób dłużników, a Ci drudzy nie byłoby zainteresowani w jednorazowym skutecznym przeprowadzeniu egzekucji.

Dlatego za trafny należy uznać pogląd prawny - wyrażony przez Sąd Rejonowy przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia - że w ocenianym przypadku suma opłat nie może przekraczać przewidzianej w prawie wysokości opłaty maksymalnej.

Trafnie zażalenie zauważa, że prawodawca przewidział różną maksymalną wysokość opłat egzekucyjnych, w tym także przywołaną w nim maksymalną wysokość w postaci trzydziestokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Umknęło jednak uwadze skarżącego, że zróżnicowanie to wynika ze sposobu wyegzekwowania świadczeń pieniężnych i uwzględnia ono nakład pracy komorników związany z przeprowadzoną skutecznie egzekucją.

Z tej przyczyny w sytuacji gdy w niniejszej sprawie egzekucyjnej doszło do wyegzekwowania części świadczeń w drodze przeprowadzonej egzekucji z rachunków bankowych wierzyciela byłoby nieuzasadnione przyjęcie - jak tego domaga się zażalenie - nie przewidzianej dla tego rodzaju egzekucji maksymalnej wysokości opłaty.

Dlatego przy ustalaniu maksymalnej wysokości sumy opłat należnych Komornikowi w niniejszej sprawie egzekucyjnej należy uwzględnić opłatę o najwyższej maksymalnej wysokości, a skoro w obu tych przypadkach ich wysokość nie może być wyższa niż dziesięciokrotność przeciętnego wynagrodzenia, wielkość ta jest wyznacznikiem wysokości sumy opłat należnych Komornikowi w niniejszej sprawie.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym postanowieniu i zażalenie jest bezzasadne w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. co z mocy tej regulacji prowadzi do jego oddalenia.

Reasumując, zaskarżone postanowienie jest prawidłowe i dlatego zażalenie Komornika jako bezzasadne oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Anna Hajda